

گزارشی از مشکل ساکنان کوچه شهید غفاری تبار که قبلاً حلبی آباد بوده

بلا تکلیف مانده ایم

سوگل موسوی - یکی از وظایف شهر آرامحله این است که مشکلات محلات را انعکاس دهد تا تلنگری باشد برای مسئولان و در صورتی که از دیدشان پنهان مانده، به آن رسیدگی کنند. چندی قبل توسط یکی از فعالان محله جانباز با خبر شدیم که در یکی از کوچه های محله جانباز به نام شهید غفاری تبار، مردم با مشکلی روبه روهستند و از شهر آرادر خواست کردند که برای تهیه گزارش به آنجا برود. البته انعکاس صحبت های شهروندان مبنایی برای درست بودن و مورد تأیید بودن در خواستشان نیست. از این روش شهر آرامحله آمادگی خود را اعلام می دارد تا پاسخ مسئولان را در این زمینه منعکس کند.

اما آن ها می گویند به نرخ روز، اما من پیرزن پول ندارم که بتوانم هزینه های سندر اپردازم زیرا باید نصف پول خانه را بابت هزینه های جاری بدهم که این از توانم خارج است. از سویی با پولی که آن ها می خواهند بدهند هم نمی توانم خانه ای دیگر برای خودم دست و پا کنم و سر پیری آواره می شوم.»

یکی دیگر از ساکنان این کوچه نخعی زاده است که منزلش را به صورت قولنامه ای خریده است. او عنوان می کند: «هنگامی که این خانه را خریدم، نمی دانستم ملکش متعلق به آستانه است. بعد که متوجه شدم و برای ساخت و ساز پرسیدم، گفتند مانعی ندارد، می توانید ساخت و ساز انجام بدهید حتی از شهرداری هم به کوچه مان آمدند و وضع موجود را تأیید کردند. بعد از مدتی

ساختند که در ابتدا آن را اهالی بهار می شناختند و سپس به نام شهید مزین شد. درست مقابل این کوچه آپارتمان های بسیاری ساخته شده که به گفته اهالی متعلق به پزشکان است و به نام کوی پزشکان شناخته می شود، به عبارت دیگر حلبی آباد ساخته و در اختیار پزشکان قرار گرفت که برخی از آن ها هنوز مالک هستند و برخی فروخته یا منازلشان را به اجاره داده اند.

ساکنان حلبی آباد کج رفتند

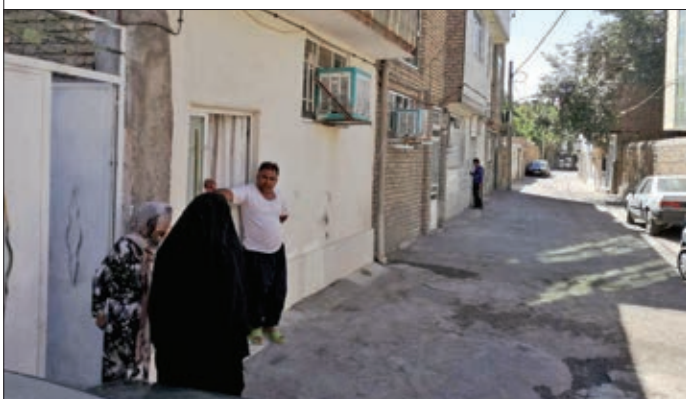
برای تهیه گزارش به همراه رابطمان در محله به این کوچه می رویم. در میان آپارتمان های شیک و سر به فلک کشیده، کوچه شهید غفاری تبار انگار وصله ای بی قواره برای محله است. خانه هایی که از نظر ظاهری تفاوت بسیاری با آپارتمان های مجاورش دارد و حتی ساکنان این منازل هم از زمین تا آسمان با همسایه هایشان تفاوت دارند. خانه هایی که بدون اصول مهندسی ساخته شده و برخی از آن ها ۶۰ متر هم زیر بنا ندارند. در یکی از همسایه ها خانه ها را می زنیم. بانوی موسفید کرده با خوشرویی همکلام مان می شود و از مشکلش می گوید: «بیش از ۴۰ سال است که ساکن این کوچه هستیم. از آن زمانی که اینجا صیفی جات می کاشتند و کسی ساکن آن نبود. خانه را قولنامه ای خریدیم، اما چند سالی است که سازمان آستان قدس اخطار داده برای سند گرفتن بیاییم. این خوب است

برای امتیازهای آب و برق اقدام کردم که در کمال ناباوری دیدم روی قبض ها نوشته تجاری. با وجود این تحمل کردیم، اما مدتی قبل نامه هایی به دست مان رسید که حکم تخریب منازل مان را صادر کرده بود، اما نامه هایک ایراد داشت و آن هم این بود که اسم یافامیل صاحب سندر اشتباهی نوشته بودند، به عنوان مثال اسم مرا نوشته بودند حسن نخعی. هنگامی که اعتراض کردیم، به خاطر اشتباهی که وجود داشت از پلمب و تخریب جلوگیری شد. نامه نگاری های بسیاری با استانداری، فرمانداری و دادستانی انجام دادیم که در مجموع دادستان دستور مختومه شدن و دستور به پرداخت حق و حقوق اهالی پرونده را صادر کرد. در همان نامه ها از دادستان خواستیم که ملاقات حضوری با تولیت وقت آستانه داشته باشیم تا بتوانیم پیگیر پرونده هایمان باشیم. در نهایت با آقای یختیاری صحبت کردیم و در کمیسیونی که به همین خاطر برگزار شد، تصمیم گرفته شد مالکان سند بگیرند یا خانه هایشان را واگذار کنند. اما مشکل اینجا است که قیمت عرصه و عیان را به نرخ روز محاسبه می کنند که پرداخت آن از توان ما خارج است. هزینه های جاری هم از توان برخی از ساکنان بیشتر است. از سویی شنیده ایم که این کوچه قسمت تجاری محله است که در این صورت هم راهی هست تا ساکنان کوچه بتوانند از این فرصت استفاده کنند اما این اجازه را هم به مامنی دهند تا از تجاری بودنش استفاده کنیم.»

بارت همسرم اینجای خریدم

خانم چوپانی هم از سال ۶۳ ساکن این کوچه شده، همان زمان که هنوز آب و آبیاری درستی این محله نداشته است. اومی گوید: «با پول ارثی که به همسرم رسیده بود، این خانه را خریدیم اما بر اینم چند وقت قبل نامه آمده مبنی بر تعیین تکلیف که یا واگذار کنیم یا سند بزنیم. باور کنید آنقدر درآمد ندارم که بتوانم هزینه های سندر ا بدهم. اگر آن زمان با پولی که بابت این خانه داده بودم مکان دیگری را می خریدم، الان کلی سود کرده بودم. اما حالانمی دانم چه کاری باید انجام بدهم.»

تاریخچه اهالی این کوچه

ساکنان کوچه شهید غفاری تبار ۳۰ بیش از ۵۰ سال است که ساکن این کوچه هستند. بیشتر اهالی قدیمی، این کوچه را به نام «بهار» می شناسند که بعداً توسط شهرداری به نام این شهید مزین شده است. همان طور که می دانید در گذشته محله جانباز چندان آباد نبوده و رونقی نداشته است و بیشتر زمین های آن به گفته اهالی زمین کشاورزی و باغ های میوه بوده است. برخی ساکنان این محله از نظر مالی بضاعت چندانی نداشتند و به همین خاطر خانه هایشان را با تین های روغن درست کرده بودند. با گسترش شهر و افزوده شدن جمعیت، این محله نیز از تغییرات در امان نمانده و درختان و باغ ها تبدیل به منازل مسکونی و آپارتمان های سر به فلک کشیده شد. از این رو ارگان های مرتبط از ساکنان حلبی آباد خواستند به منازل شان سرو سامانی بدهند و با معیارهای شهر سازی روز، آن ها را مطابق کنند تا شهر چهره همگونی داشته باشد. برخی از این ساکنان که از قشر آسیب پذیر جامعه بودند و سر پناه شان را با کمترین امکانات ساخته بودند، به دلیل نداشتن سند یا قولنامه از خانه هایشان کوچ داده شده و در این قسمت از محله ساکن می شوند. برخی از این افراد با پولی که به آن داده می شود، به سایر محلات شهر می روند و با آن خانه می خرند. باقی مانده آن ها که توان داشتند از آجر و خشت برای خود خانه

برخی ساکنان این محله از نظر مالی بضاعت چندانی نداشتند و به همین خاطر خانه هایشان را با تین های روغن درست کرده بودند